

De Ster

Oktober 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

HET MALIGNÉ MEER,
JASPER NATIONAL PARK,
CANADA.

57e JAARGANG

Nr 10

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Het twaalfde Geloofsartikel	291
Een wonderbaar werk en een wonder	293
Onze Zonnehoeck	303
Wieke	306
Het boek van Mormon in de Bijbel	308
Haar besluit	315
Bede	317
Gebeurtenissen in de Zending	318
Morgengebed	320

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Het twaalfde Geloofsartikel

Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heersers en Vorsten, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wetten.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is gedurende de jaren sedert haar wederoprichting van verschillende kanten en op verschillende wijzen aangevallen en velen hebben zich uitgeput om aan te tonen, dat de aanspraken van de Kerk vals zijn en dat dientengevolge Joseph Smith een valse profeet is geweest. Onder de vele kritieken, door zijn vijanden op zijn leven en werk geleverd, is ook die op boven aangehaald geloofsartikel.

„Gij Mormonen, met uw onderdanigheid, gij volgt slaafs de bevelen van hogerhand, gij trekt zelfs ten oorlog, gij zogenaamde predikers van het Evangelie van Liefde en Broederschap!

Inderdaad: de predikers van het Evangelie van Liefde en Broederschap trokken ten oorlog. Zij deden dat in de eerste wereldoorlog, zij deden het wederom in de tweede. Doch met welk doel? Gedreven door zucht naar macht, naar bezit van des naasten goed, als weleer Djengis Khan, Atilla, Napoleon, Hitler? Of gingen zij ter verdediging van eigen en der naasten vrijheid?

„Om het even”, is hierop het antwoord van velen, „gij doodt en aldus doende komt gij in conflict met wat in uw banieren geschreven staat: „gij zult niet doden!” Laat ons dit eens nader bezien en ons om meer licht wenden tot Hem, die Heer is van levenden en doden.

Jezus zeide: „Allen, die het zwaard opnemen, zullen door het zwaard vergaan”. Deze uitspraak impliceert het recht tot zelfverdediging: de aanvaller zal op tegenstand stuiten niet alleen, maar vroeg of laat het onderspit delven, hetgeen ook in de loop van de wereldgeschiedenis herhaaldelijk is bewezen.

De mens die doodt, verricht een daad, die nimmer door hemzelf ongedaan kan worden gemaakt. Tot hem zegt God dan ook: „Gij zult niet doden”. Hij kan het leven, zijn tegenstander ontnemen, niet aan hem teruggeven. Alleen de Heerser over leven en dood kan dat en Hij alleen heeft deswege het recht te beschikken over leven en dood. Hij alleen is het, die de mens kan gebieden het zwaard op te nemen, met een doel, dat Hem alleen in zijn volle omvang bekend is. In de geschiedenis van het oude Joodse volk is het meer dan eens voorgekomen, dat steden met al wat daar in woonde, op Gods bevel werden verdelgd. Wij lezen in Leer & Verbonden: „En wederom, dit is de wet, die Ik de mijnen van ouds gaf, dat zij niet ten oorlog moesten trekken tegen enige natie, verwanten, taal of volk, behalve wanneer Ik, de Heer het hun gebod. En indien enige natie, taal of volk hun de oorlog zou verklaren, moesten zij eerst een standaard des vredes voor dat volk, die natie of taal opheffen. En indien dat volk het vredesaanbod niet aannam, de tweede noch

de derde maal, moesten zij deze getuigenissen de Here voorleggen. Dan zou Ik, de Here, hen gebieden en hen rechtvaardigen in het ten strijde trekken tegen die natie, dat volk of die taal

Zie, dit is een richtlijn voor alle volken, zegt de Heer uw God, als een rechtvaardiging voor Mij, (L. & V. 98 : 33-38).

In een boodschap van het Eerste Presidentschap aan de Kerk gedurende de tweede wereldoorlog tijdens de algemene conferentie op 6 april 1942, werd onder meer het volgende gezegd:

..... De Here is een Here des vredes. Hij heeft in deze bedeling tot ons gezegd: „Daarom, verwerp de krijg en verkondig de vrede“ (L. & V. 98 : 16). De Kerk is derhalve tegen oorlog en moet dat zijn. De Kerk kan zelf geen oorlog verklaren, tenzij en totdat de Here opnieuw geboden zal uitvaardigen. Zij kan oorlog niet beschouwen als een gerechtvaardigd middel om internationale geschillen te beslechten; deze moeten en kunnen door vreedzame handelingen worden opgelost.

De leden van de Kerk evenwel zijn onderdanen van heersers, over wie de Kerk geen zeggenschap heeft. De Here zelf heeft ons gezegd „die wet te onderhouden, welke de grondwet van het land is“. „En nu, voorwaar zeg ik U met betrekking tot de wetten van het land, het is mijn wil, dat mijn volk alles zal onderhouden wat Ik hun ook gebied. „En die wet van het land, welke grondwettig is en het beginsel van vrijheid ondersteunt waar het betreft het eerbiedigen van de rechten en privileges, behoort aan alle mensen en is voor Mij gerechtvaardigd. Daarom rechtvaardig Ik, de Here u en uw broeders van Mijn Kerk, die wet te onderhouden, die overeenkomstig de grondwet van het land is. En wat meer of minder is dan dit, voor zover het de wet des mensen betreft, komt van het kwade“. (L. & V. 98 : 4-7).

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk, dat waar de grondwet van het land geschonden dreigt te worden, waardoor „de rechten en privileges, welke elk mens toebehoren, teloor zouden gaan, dat land in de ogen van God gerechtvaardigd is om deze rechten en die privileges met het zwaard in de hand te verdedigen.

Het is duidelijk, dat er een zeer groot verschil bestaat tussen hen, die in gehoorzaamheid aan de bevelen van hun meerderen levens vernietigen en hen, die doden op eigen gezag.

De eerstgenoemden zijn niet verantwoordelijk voor het conflict waarin zij tegen hun wil zijn betrokken, de laatstgenoemden begaan een zonde, waarvoor geen vergeving is, noch in deze, noch in de toekomstige wereld.

A. D. JONGKEES.

KORT BERICHT.

De 5de september 1957 werd Elder Robert K. Wolthuis, die 1 oktober 1955 zijn zending in Nederland begon, door de President van de Nederlandse Zending aangesteld als tweede raadgever in het Zendingsbestuur, ter vervanging van Elder B. Lloyd Poelman, die wegens beëindiging van zijn zending naar de V.S. terugkeerde.

Wij wensen Elder Wolthuis met deze eervolle benoeming van harte geluk.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(Vervolg van September nummer)

HOOFDSTUK 13

DE ZENDING VAN ELIA

De komst van Elia voorspeld

De volgende belangrijke gebeurtenis, die wij in de „wederoprichting aller dingen” (zie Hand. 3 : 19-21) zullen bespreken is de komst van Elia ter vervulling van de profetie van Maleachi:

„Ziet, Ik zende ulieden de profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heren komen zal.

En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders; opdat Ik niet kome, en de aarde met de ban sla.” (Mal. 4 : 5-6.)

Tot welke andere Kerk naast de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kan men tegenwoordig in de ganse wereld gaan, en iets vernemen van de komst van Elia in vervulling van deze profetie? Zijn komst is in de ogen Gods van het hoogste belang voor het bereiken van Zijn doeleinden onder de kinderen der mensen ten einde Zijn koninkrijk der laatste dagen te vestigen. Als Elia niet zou komen om zijn zending te volbrengen, namelijk om het hart van de vaders tot de kinderen weder te brengen en het hart van de kinderen tot de vaders, zou de Here komen „en de aarde met de ban” slaan.

De Here beloofde, dat Hij de profeet Elia zou zenden „eer dat die grote en die vreselijke dag des Heren komen zal”, en wie is er, die Zijn hand kan tegenhouden en verhinderen, dat Hij deze belofte in vervulling doet gaan? Indien iemand het voorrecht beschoren is op aarde te leven in de dagen van de komst van Elia, zou hij dan niet alles willen weten wat er gebeurd is en welke boodschap Elia kwam brengen, die rechtvaardigde dat hij uit hoger sferen werd gezonden om te verhinderen, dat de aarde met de ban werd geslagen?

Een poging om een verklaring te geven van de vervulling van Maleachi's profetie

De volgende uiteenzetting aangaande de vervulling van de profetie van Maleachi is belangwekkend:

„Dit boek besluit met een oproep om de Wet van Mozes indachtig te zijn (vermoedelijk Deuteronomium, wiens rituele en ethische wetten overtreden waren), en met een belofte van de terugkeer van Elia, die de wereld ongeveer vierhonderd jaren te voren had verlaten; een belofte, die er op wijst, dat men de periode van de profeten nu voorbij achtte; en wanneer hij komt zal het zijn om harmonie terug te brengen in de gezinnen, die door echtscheidingen uiteengeslagen waren; anders zou het land door een verwoesting worden geslagen.” (Uit „*The Abingdon Bible Commentary*” van Eiselen, Lewis en Downey. Aangehaald met toestemming van de Abingdon-Cokesbury uitgeversmaatschappij.)

Hoe kon Elia harmonie terug „brengen in de gezinnen, die door echtscheidingen uiteengeslagen waren”? In te veel gevallen is een derde in het spel vóór een echtscheiding plaatsvindt, en meestal volgt een ander huwelijk. De bovenstaande verklaring van het Bijbels handboek is maar een slechte gissing en dat is alles. Wij zouden niets meer weten van de komst van Elia en de aard van zijn zending als hij niet reeds gekomen was en Joseph Smith en Oliver Cowdery op 3 april 1836 in de Kirtland Tempel in de Amerikaanse staat Ohio had bezocht.

Hoe Moroni de profetie van Maleachi aanhaalde — de latere vervulling er van

Toen de engel Moroni op 21 september 1823 Joseph Smith bezocht, noemde hij vele bijbelteksten, die volgens zijn zeggen kort daarop in vervulling zouden gaan. Hieronder was ook het vierde hoofdstuk van Maleachi, waarover wij zojuist hebben gesproken, maar hij gaf het enigszins verschillend van de wijze, waarop het in onze Bijbels staat. Hij gaf het vijfde en zesde vers als volgt:

„..... Zie, Ik zal door de profeet Elia het Priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

..... En hij zal de aan de vaders gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaders wenden. Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.” (P. v. Gr. W., Joseph Smith 2 : 38-39.)

Na de inwijding van de Kirtland Tempel verschenen op 3 april 1836 de Heiland, Mozes, Elias en Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Nadat Joseph Smith gesproken had over het bezoek van de Heiland, en van Mozes en van Elias, zeide hij het volgende van het bezoek van Elia:

„Nadat dit visioen zich had gesloten, ontvouwde zich een ander groot en heerlijk visioen op machtige wijze voor onze ogen; want de profeet Elia, die zonder de dood te smaken ten hemel werd opgenomen, stond voor ons en zeide:

Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde, dat hij (Elia) zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt —

Om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaders, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen —

Daarom worden de sleutelen van deze bedeling aan u overgedragen; en hierdoor moogt gij weten, dat de grote en verschrikkelijke dag des Heren nabij is, ja, voor de deur.” (L. & V. 110 : 13-16.)

Toen de sleutelen van deze bedeling om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en het hart van de kinderen tot de vaders, door Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery waren overgedragen, gingen zij er toe over de nieuwe en vreemde leerstelling van de *doop voor de doden* aan hun medewerkers en aan de leden der Kerk uiteen te zetten. Zij maakten het duidelijk, dat de kinderen hier op aarde gedoopt kunnen worden voor hun geliefden, die gestorven zijn zonder

dit voorrecht gehad te hebben. De kennis van deze grote waarheid heeft veroorzaakt, dat het hart van de kinderen tot hun vaders werd gekeerd, en dat de kinderen hun genealogie hebben uitgezocht, zodat zij voor hun overleden doden gedoopt kunnen worden. Met dit doel heeft de Here Elia naar deze aarde teruggezonden, zoals door Maleachi beloofd, en zoals door Moroni aan Joseph Smith verkondigd.

Alle dingen in de hemel en op de aarde zullen bijeengebracht worden

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith in september 1830 had de Here dit werk van de levenden voor de doden in gedachten als een onderdeel van het evangelie van de laatste bedeling. Nadat Hij had gezegd hoe Hij Petrus, Jakobus en Johannes had gezonden om Joseph en Oliver te ordenen als apostelen en bijzondere getuigen en hun de sleutelen te geven van Zijn koninkrijk in deze bedeling van de volheid der tijden, voegde Hij er aan toe:

„..... waarin Ik alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde zal bijeenbrengen;
En ook met allen, die Mijn Vader Mij uit de wereld heeft gegeven.” (L. & V. 27: 13-14.)

Het is duidelijk, dat de bedeling van de volheid der tijden moest bestaan uit een werk, dat zowel in de hemel als op de aarde zou plaatsvinden, omdat de Here besloten had, dat Hij in deze bedeling „alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde” zou „bijeengbrengen”, alsmede allen, die de Vader Hem „uit de wereld” had gegeven. Dit bijeenbrengen in één groep vereist natuurlijk één organisatie, een plan, en het wijst er op hoe verstrekkend en volledig deze bedeling van het evangelie moet zijn, en waarom Elia gezonden moest worden om de sleutelen over te dragen, die hij voor dit grote gebeuren bezat.

Wat de Here voornemens was in deze bedeling in dit opzicht te doen, maakte Hij ook aan Paulus bekend:

„Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelf,

Om in de bedeling van de volheid der tijden wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in de hemel is, en dat op aarde is.” (Efeze 1: 9-10.)

Dit bijeenbrengen van „alles tot één in Christus, beide dat in de hemel is, en dat op de aarde is,” is een zeer heilige en bijzondere bediening, die de profeet Joseph Smith in bijzonderheden aan de Kerk voorlegde:

„En nu, mijn zeer geliefde broederen en zusters, laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen zijn met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze behoren tot onze zaligheid. Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, zoals Paulus aangaande de vaders zegt, dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen.

En nu zal ik u met betrekking tot de doop voor de doden nog een aanhaling van Paulus geven, I Corinthe 15: 29 — *Anders, wat zullen zij doen, die voor*

de doden worden gedoopt, indien de doden ganselijk niet worden opgewekt? Waarom worden zij voor de doden ook gedoopt?

En verder zal ik u in verband met deze aanhaling een aanhaling geven van één der profeten, die zijn oog had gericht op de herstelling van het priesterschap, op de heerlijkheden, die in de laatste dagen zouden worden geopenbaard, en in het bijzonder op dit heerlijkste van alle onderwerpen, die tot het eeuwige evangelie behoren, namelijk de doop voor de doden; want Maleachi zegt in de verzen vijf en zes van het laatste hoofdstuk: *Ziet, Ik zal u de profeet Elia zenden, eer dat die grote en vreselijke dag des Heren zal komen. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome, en de aarde met een ban sla.*

Ik had hiervan een duidelijker vertaling kunnen geven, maar zoals het er staat, is het voldoende duidelijk om aan mijn doel te beantwoorden.

In dit geval is het voldoende om te weten, dat de aarde met een vloek zal worden geslagen, tenzij er gebaseerd op een of ander leerstuk een verbindende schakel van de een of andere aard tussen de vaderen en de kinderen bestaat — en ziet, wat is dit leerstuk? Het is de doop voor de doden. Want wij kunnen zonder hen niet tot volmaking komen; evenmin kunnen zij zonder ons tot volmaking komen. Noch kunnen zij of wij tot volmaking komen zonder hen, die reeds in het evangelie zijn gestorven; want het is noodzakelijk bij het inluiden der bedeling van de volheid der tijden, welke bedeling nu wordt ingeluid, dat een gehele en volkomen vereniging, en samensmelting van bedelingen, sleutelen en machten en heerlijkheden sedert de dagen van Adam tot zelfs op de tegenwoordige tijd zou plaatsvinden, en worden geopenbaard. En niet alleen dit, maar ook hetgeen sedert de grondlegging der wereld nimmer is geopenbaard, doch voor de wijzen en voorzichtigen verborgen is gehouden, zal aan kleine kinderen en zuigelingen in deze bedeling, die van de volheid der tijden, worden geopenbaard.” (L. & V. 128 : 15-18.)

Het evangelie wordt de doden verkondigd

Nadat wij nu beschouwd hebben wat Joseph Smith de wereld kon verkondigen op grond van dit bezoek van de profeet Elia, zullen wij ons wenden tot Bijbelse verwijzingen en zien, welk een nauw verband er bestaat tussen de twee verslagen van Elia's komst en zijn zending:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.

Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen.” (Joh. 5 : 25, 28.)

Dit is een zeer uitdrukkelijke belofte en niemand heeft het recht te twifelen aan de vervulling er van. Het is duidelijk, dat Jezus in gedachten had, toen Hij Zijn zending op aarde had volbracht, dat de doden Zijn stem zouden horen:

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest;

In Dewelke Hij ook, henengegaan zijnde, de geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft;

Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water.

Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die ene aflegging

is der vuiligheid des lichaams, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus." (I Petrus 3 : 18-21.)

Kon een definitiever uitspraak gegeven worden van de vervulling van Zijn belofte, dat de doden en zij, die in hun graven verkeerden, Zijn stem zullen horen, dan door Petrus werd gegeven, toen hij zeide, dat Jezus gepredikt had tot de doden, die in de dagen van Noach ongehoorzaam geweest waren?

Indien Hij gepredikt heeft tot hen, die ongehoorzaam waren geweest, kan op logische wijze de vraag worden gesteld: „Wat heeft Hij dan gepredikt?" Hij had slechts één boodschap, namelijk Zijn evangelie van geloof, bekering, doop door onderdompeling voor vergeving van zonden, en handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes.

Laten wij lezen in het verslag van Petrus en zien wat Christus gepredikt heeft aan die geesten, die ongehoorzaam waren geweest:

„Want daartoe is ook de doden het evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar de mens in het vlees, maar leven zouden naar God in de geest." (I Petrus 4 : 6.)

Is dit niet duidelijk? Het evangelie werd hun gepredikt en zij „zouden geoordeeld worden naar de mens in het vlees". Hoe kan dat geschieden? Hoe kan een geest worden gedoopt door onderdompeling voor vergeving van zonden? Dan kan alleen op plaatsvervangende wijze geschieden — de levenden voor de doden. Wanneer het evangelie door de geesten van overledenen wordt aanvaard, wenden hun harten zich tot hun kinderen op de aarde die het voorrecht genieten voor hun overleden geliefden gedoopt te worden, opdat die kunnen voortgaan en zoals Petrus het uitdrukt „naar God in de geest" leven. Welk een heerlijk en consequent plan! Welk een verheven uiting van Gods gerechtigheid! Het evangelie is aldus binnen het bereik van al Zijn kinderen, onverschillig of zij het gedurende hun sterfelijkheid gehoord hebben of niet. Het grootste deel van de kinderen van onze Vader heeft dat voorrecht nimmer gehad. Paulus' begrip van dit grote beginsel deed hem het volgende schrijven:

„Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen." (I Kor. 15 : 19.)

De profeet Jesaja begreep dit beginsel ook toen hij zeide:

„En het zal geschieden te dien dage, dat de Here bezoeking doen zal over de heirscharen des hogen in de hoogte, en over de koningen des aardbodems op de aardbodem.

En zij zullen samenvergaderd worden, gelijk de gevangenen in een put, en zij zullen besloten worden in een gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden." (Jes. 24 : 21, 22.)

Met andere woorden, Jesaja zag, dat zij bezocht zouden worden, zoals het geval was met de ongehoorzamen uit de dagen van Noach; en natuurlijk, wanneer zij bezocht werden, geschiedde dat om hun nogmaals een kans te geven. Jezus maakte dit ook duidelijk, toen Hij sprak van de overtreding van Zijn volk:

„Weest haastiglijk welgezind jegens uw wederpartij, terwijl gij nog met hem op de weg zijt; opdat de wederpartij niet misschien u de rechter overlevere, en de rechter u de dienaar overlevere, en gij in de gevangenis geworpen wordt.

Voorwaar, Ik zeg u: Gij zult daar geenszins uitkomen, totdat gij de laatste penning zult betaald hebben.” (Matth. 5 : 25-26.)

Als zij de „laatste penning” betaald zullen hebben, zal hun nogmaals de kans worden geboden, zoals in dit vers opgesloten ligt, evenals geschiedde met de ongehoorzamen uit de dagen van Noach.

Paulus gaf de volgende uiteenzetting aangaande het evangelie van Christus:

„Want ik schaam mij des evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst de Jood, en ook de Griek.

Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.” (Rom. 1 : 16-17.)

Paulus of iemand anders kon zich wel degelijk beschaamd gevoelen over het evangelie van Christus, indien het de zielen van alle kinderen van onze Vader naar een eeuwige verdoeming verwees of veroordeelde, die nimmer Zijn evangelie of zelfs de naam van Christus hebben gehoord, zoals vele predikers en door de mensen opgestelde geloofsbelijdenissen beweren. Gode zij dank, dat door middel van Zijn evangelie de rechtvaardigheid of gerechtigheid van God wordt geopenbaard, zoals Paulus aangeeft. Hoe kon dit beter geschieden dan door middel van de voorziening, die Hij getroffen heeft, dat Zijn evangelie niet alleen gepredikt zou worden aan hen, die op aarde leven, gedurende hun sterfelijke leven, maar dat het ook gepredikt zou worden aan allen, die in het graf verkeren; en die voorziening is getroffen door middel van de doop voor de doden, opdat zij het evangelie ten volle konden aannemen en zij „zouden geoordeeld worden naar de mens in het vlees, maar leven zouden naar God in de geest.”

Paulus begreep hoe algemeen de naam van Christus gepredikt zou worden, toen hij zeide:

„Opdat in de naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn.

En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Here zij, tot heerlijkheid Gods, des Vaders.” (Fil. 2 : 10-11.)

Zij kunnen dit natuurlijk niet doen, voordat Zijn naam aan hen is gepredikt. Bij de herstelling van het evangelie in deze bedeling, de bedeling van de volheid der tijden, heeft God besloten, dat Hij alles tot één zou bijeenvergaderen in Christus, alles in de hemel omhoog en op de aarde omlaag. Zijn waardige dienstknechten, die op aarde geleefd hebben en Zijn heilig priesterschap ontvangen, en die gestorven zijn, hebben de opdracht ontvangen om het evangelie in de geestenwereld te prediken, evenals Jezus deed aan degenen, die ongehoorzaam waren in de dagen van Noach. Het evangelie, dat aan de geesten van overledenen wordt verkondigd, is hetzelfde als dat, wat door

Zijn levende dienstknechten op bevoegde wijze hier op aarde wordt verkondigd.

Doop voor de doden

Het dopen van levenden ten behoeve van de doden wordt voltrokken in de tempels des Heren, die in deze bedeling ter ere van Zijn naam zijn gebouwd, op Zijn gebod. In de toekomst zullen steeds meer tempels worden gebouwd als het koninkrijk zich uitbreidt en de behoeften zulks vereisen, totdat gedoopt zal zijn door de levenden voor alle waardige doden, die het evangelie in de geestenwereld aannemen. Dit werk zal kennelijk voortgezet moeten worden gedurende het duizendjarige vrede-rijk, wanneer de Heiland op aarde zal regeren. Voor het ogenblik zijn wij afhankelijk van de geschreven verslagen, die bijgehouden zijn. Maar gedurende het Millennium zullen wij rechtstreeks in verbinding staan met de hemelen, wanneer alle namen en gegevens van hen, die gereed en waardig zijn om gedoopt te worden, geopenbaard zullen worden.

Onmiddellijk voorafgaande aan Paulus' woorden aan de heiligen in Korinthe: „Anders, wat zullen zij doen, die voor de doden gedoopt worden, indien de doden ganselijk niet opgewekt worden? waarom worden zij voor de doden ook gedoopt?” (I Kor. 15 : 29) beschreef hij de komst van Christus om op aarde te regeren, en de orde waarin alle mensen zullen opstaan met Christus als de „Eersteling.”

„Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en de Vader zal overgegeven hebben; wanneer Hij zal te niet gedaan hebben alle heerschappij, en alle macht en kracht;

Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben.

De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood.” (I Kor. 15 : 24-26.)

Gedurende deze tijd zal Hij Zijn werk voleindigen en alle vijanden onder Zijn voeten leggen en het Koninkrijk voorbereiden om overgedragen te worden aan Zijn Vader en alle dingen in Christus bijeenbrengen, „zowel in de hemel als op de aarde.”

Dan zullen zij, die onrein zijn, nog steeds onrein zijn. Zij zullen allen in de gelegenheid zijn geweest zich te bekeren, en indien zij zich bekeerd hebben en „de laatste penning” betaald, zal hun andermaal een kans worden gegeven. Maar er zullen sommigen zijn, die de duisternis meer liefhebben dan het licht, en die zullen in het duister blijven.

Omdat de profeten Jesaja en Micha begrepen, dat de tempelen Gods in de laatste dagen voor dit heilige doel gebruikt zouden worden, zeiden zij:

„En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heren zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot dezelve zullen alle natiën toevloeien.

En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot de berg des Heren, en tot het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen,

en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heren woord uit Jeruzalem.” (Jes. 2:2-3; zie ook Micha 4:1-2.)

Deze woorden van Jesaja en Micha zijn letterlijk in vervulling gegaan. Bekeerlingen der Kerk uit alle natiën hebben zich vergaderd met de heiligen „op de top der bergen”, opdat zij hun heilige verordeningen in Zijn gewijde tempelen konden voltrekken.

Tempelen der laatste dagen

In een openbaring, op 19 januari 1841 aan de profeet Joseph Smith gegeven, waarin de heiligen geboden werd de Nauvoo Tempel in de staat Illinois te bouwen, zeide de Here:

„..... bouwt een huis ter ere van Mijn naam, tot woonplaats van de Allerhoogste. Want er wordt op aarde geen plaats gevonden, waarheen Hij kan gaan en wederom datgene herstellen, dat voor u is verloren gegaan, of dat Hij heeft weggenomen, namelijk de volheid van het priesterschap.

Want er is geen *doopvont* op aarde, waarin zij, Mijn heiligen, *mogen worden gedoopt voor hen, die dood zijn* —

Want deze verordening behoort in Mijn huis te worden bediend, en kan Mij niet aannemelijk zijn dan alleen in de dagen uwer armoede, waarin gij niet in staat zijt Mij een huis te bouwen.” (L. & V. 124:27-30.)

Vervolgens voegde de profeet Joseph Smith er aan toe:

„..... Laten wij daarom als een kerk en als een volk, en als Heiligen der Laatste Dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel, wanneer deze voltooid is, een boek opdragen, dat de geslachtslijsten van onze doden bevat, en dat alleszins aannemelijk dient te zijn.” (L. & V. 128:24.)

Tot op heden heeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heilige tempelen gebouwd op de volgende plaatsen in de Verenigde Staten, Hawaï, Canada en Zwitserland:

Kirtland, Ohio*)

Nauvoo, Illinois**)

St. George, Utah

Logan, Utah

Manti, Utah

Salt Lake City, Utah

Laie, Oahu, Hawaï

Cardston, Alberta, Canada

Mesa, Arizona

Idaho Falls, Idaho

Zollikofen, nabij Bern, Zwitserland

Los Angeles, Californië.

Op het ogenblik (1957) zijn tempels in aanbouw nabij Londen, Engeland en in Nieuw Zeeland, terwijl grond voor een tempel is aangekocht in Oakland, Californië.

*) Deze tempel bestaat nog steeds maar is niet langer een gewijd gebouw, daar het door vijanden der Kerk ontheilgd is.

**) Door het gepeupel verwoest.

De volgende woorden zijn een aanhaling uit de toespraak van Brigham Young bij het leggen van de hoeksteen van de tempel in Salt Lake City:

„Deze morgen zijn wij bijeengekomen voor één van de plechtigste, belangwekkendste, vreugdevolste en heerlijkste gebeurtenissen, die onder de mensenkinderen zijn voorgevallen of ooit zullen voorvallen, terwijl de aarde in haar huidige organisatie blijft bestaan en bewoond is voor de bestaande oogmerken er van. En ik wens mijn broeders en zusters geluk dat wij het onuitsprekelijke voorrecht genieten om deze dag hier te staan en de Here dienstbaar te zijn voor een gelegenheid, die veroorzaakt heeft, dat de tongen en pennen van profeten vele tientallen eeuwen geleden spraken en schreven.” (Uit *„Discourses van Brigham Young”*, uitgave 1946, blz. 412.)

Uitlegging van Jezus' woorden tot de dienaar aan het kruis

De woorden van Jezus tot één der misdadigers, die met Hem werden gekruisigd, hebben velen doen leren en geloven, dat een bekentenis van schuld op het doodsbed aannemelijk zou zijn om iemand het Koninkrijk van God binnen te brengen. Laten wij die woorden nader beschouwen:

„En één der kwaaddoeners, die gehangen waren, lasterde Hem, zeggende: Indien Gij de Christus zijt, verlos Uzelf en ons.

Maar de andere, antwoordende, bestrafte hem, zeggende: Vreest gij ook niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt?

En wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.

En hij zeide tot Jezus: Here! gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.

En Jezus zeide tot hem: Voorwaar zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” (Lukas 23: 39-43.)

Laten wij voor ogen houden waarom de misdadiger heeft gevraagd: „Here! gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.” Jezus beloofde hem niet, dat Hij hem die dag met Zich zou nemen in Zijn Koninkrijk, maar wel zeide Hij: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” Een meer uitgebreide studie zal aangeven, dat het paradijs *niet* het Koninkrijk Gods is.

De apostel Paulus heeft dit zeer duidelijk gemaakt:

„Ik ken een mens in Christus, voor veertien jaren (of het geschied zij in het lichaam weet ik niet, of buiten het lichaam weet ik niet, God weet het), dat de zodanige opgetrokken is geweest tot in de derde hemel.

En ik ken een zodanig mens (of het in het lichaam, of buiten het lichaam geschied zij, weet ik niet, God weet het),

Dat hij opgetrokken is geweest in het paradijs en gehoord heeft onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is te spreken.” (II Kor. 12: 2-4.)

Uit deze verzen blijkt duidelijk, dat het paradijs niet de eerste, tweede of derde hemel is. Daarom was de plaats, waarheen Jezus de misdadiger beloofde te zullen nemen, een andere plaats dan één van deze drie hemelen. En indien Jezus de misdadiger niet naar de hemel heeft medegenomen, naar welke andere plaats heeft Hij hem dan gebracht? Petrus gaf een antwoord op deze vraag in de woorden, dat toen Jezus

werd „gedood in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest Hij henengegaan zijnde, de geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die certijds ongehoorzaam waren in de dagen van Noach.” (I Petrus 3 : 18-20.) Dit is de logische plaats waarheen Hij de misdadiger zou brengen, want ondanks het feit, dat de zondaar zijn eigen schuld erkende en de rechtvaardigheid van de Heiland noemde, begreep hij het evangelie niet en was er evenmin gehoorzaam aan geweest. Daarom moest hem het evangelie worden gepredikt, evenals alle andere mensen, die het evangelie gedurende hun sterfelijke leven niet hadden gehoorzaamd. Wanneer hij het evangelie in de geestenwereld of het paradijs begrijpt en aanvaardt, kan voor hem op plaatsvervangende wijze in een tempel door een levende de verordening van de doop worden ondergaan, alsmede het ontvangen van de gave des Heiligen Geestes door handoplegging.

Om nog een bewijs te leveren van het feit, dat Jezus de misdadiger niet op de dag van Zijn kruisiging met Zich naar Zijn Koninkrijk heeft genomen, verwijzen wij naar het bezoek van Maria aan het graf:

„En Maria stond buiten bij het graf, wenende. Als zij dan weende, bukte zij in het graf.

En zag twee engelen in witte klederen zitten, een aan het hoofd, en een aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had:

En die zeiden tot haar: Vrouwe! wat weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Here weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben. En als zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was.

Jezus zeide tot haar: Vrouwe! wat weent gij? Wie zoekt gij? Zij, menende, dat het de hovenier was, zeide tot Hem: Here! zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.

Jezus zeide tot haar: Maria! Zij, zich omkerende, zeide tot Hem: Rabbouni! hetwelk is gezegd: Meester.

Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.” (Joh. 20 : 11-17.)

Het blijkt duidelijk, dat hoewel Jezus de misdadiger had beloofd: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn”, Hij na drie dagen nog niet naar Zijn Vader in de hemel was opgevaren.

Alma, de profeet uit het Boek van Mormon, gaf aanvullend licht met betrekking tot de toestand en de bestemming van de menselijke ziel tussen de dood en de opstanding, en hij beschreef de toestanden in het paradijs in deze woorden:

„Nu, aangaande de toestand der ziel tussen de dood en de opstanding:

Zie, het is mij door een engel bekendgemaakt, dat de geesten van alle mensen, zodra zij uit dit sterfelijke lichaam zijn heengegaan, ja, de geesten van alle mensen, hetzij goede of boze, huiswaarts worden geleid naar die God, Die hun het leven heeft gegeven.

En dan zal het geschieden, dat de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, in een staat van gelukzaligheid worden ontvangen, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en van alle zorg en smart zullen uitrusten.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Witpluimpje wilde naar Afrika.

Toen Jan Zwaluw verleden jaar weer van zijn lange reis uit Afrika, waar hij had overwinterd, in het Gooi teruggekeerd was, zag hij voor het eerst Pietje Mus, die de bijnaam Witpluimpje had gekregen, omdat hij op een van zijn vlerkjes een paar witte veertjes had. Jan Zwaluw had dit bij een mus nog nooit gezien en zei: „Wat ben jij een gekke mus met dat plukje witte veertjes. 't Lijkt wel, of ze jou een lik verf op je vleugel geklad hebben. 't Staat gewoon afschuwelijk en het is net of je geen mus bent”.

„Wat kom jij in het Gooi doen?” tjlpte Pietje de mus boos. „Was in Afrika gebleven. Wij kunnen het hier best zonder jullie stellen. Dit hebben wij in de winter bewezen”.

Als wij komen, zijn alle mensen blij”, beweerde Jan Zwaluw, want wij zijn lenteboden. En jullie bent niets. De mensen zijn ook vaak kwaad op jullie, omdat je weinig goeds uitvoert. Heeft de tuinman gras gezaaid, jullie pikken aanstonds het zaad op. En zo zijn er honderden dingen.

Jullie zijn rakkers, brutale bengels, want zo wordt je verjaagd en zo ben je weer terug. En wie zit er altijd aan de rijpe kersen? En je hebt zeker ook nog niets van de wereld gezien? Ben je wel ooit verder geweest dan dit dorp?”

Dat moest Pietje Mus toegeven. Hij was nog nooit midden in het

dorp geweest, alleen maar in het laantje, waar Elsje woonde, daar bleef hij altijd, want Elsje legde driemaal per dag brood in het voederhuisje en strooide, als ze uit school kwam, altijd rijst voor hen, waar hij dol op was.

„En ik wed“, vervolgde Jan Zwaluw, „dat jij niet zo ver kunt vliegen, als ik. Je zoudt niet eens mee kunnen naar Afrika“.

„Dat zit nog“, zei Witpluimpje. „Denk jij soms, dat de zwaluwen alleen goed kunnen vliegen? Jij bent een lelijke opschepper, dat ben je“.

„En jij een veelpraat“, verweet Jan Zwaluw. „Je durft niet eens mee“.

„Wedden?“ vroeg Pietje Mus met zijn borstje vooruit. „Top! Dus jij gaat in de herfst mee naar Afrika?“

„Ja! Hier, mijn poot er op“.

„Jullie zijn allemaal getuigen“, wendde Jan Zwaluw zich tot de andere mussen die zaten te luisteren. „Ja!“ riepen ze. Ze waren erg benieuwd, of Witpluimpje woord zou houden, want het was een verre reis. Jan Zwaluw had een prachtig nest gemaakt en nog wel onder het balcon van de villa der ouders van Elsje. Doe me dat eens na“, zei hij op trotse toon tot Witpluimpje. „Jij kunt niet zo kunstig metselen, he?“

„Maar jij zou ook niet zo'n fraai nestje kunnen maken, als ik“, beet Pietje Mus hem toe“.

„'t Is wat! Alle vogels maken zulke nestjes. Dat is geen kunst! Maar zoals dat van mij is, kunnen zwaluwen alleen. En ze zijn ijzersterk. Als ik het volgende jaar weerkom, vind ik het terug; die van jullie zijn dan al lang stuk!“ Wacht maar, dacht Witpluimpje, ik zal jou wel krijgen, Jan Zwaluw. Het werd herfst. „Nu gaan wij naar Afrika“, zei Jan Zwaluw tot Witpluimpje. „Ga je nog mee?“ Stellig antwoordde Pietje. De oudere mussen waarschuwdten hem, niet mee te gaan; ze hielden Pietje graag bij zich, want er was niet een mus, die zo'n mooi, wit pluimpje had. Ze hoorden ook de mensen wel eens zeggen: „Kijk die mus eens. Wat leuk, dat witte pluimpje. Dat zie je zelden“.

„Morgen gaan wij op reis“, kondigde Jan Zwaluw op een goede dag aan. „Neem maar afscheid van je familie, want je ziet ze nooit terug. Je zult nog niet het Gooi uit zijn, of je bent al doodop“. Witpluimpje lachte. „Ik ben net zo sterk als jij“. Die avond gaf hij alle mussen,

die hij kende, een stevige poot tot afscheid. Ze wuifden hem na, toen hij zich bij de stoet zwaluwen aansloot. En toen ze hem niet meer zagen, zuchtten ze: „Die arme Witpluimpje! Als hij onderweg maar niet sterft”. Toen Pietje Mus een uur gevlogen had, voelde hij zich al moe, maar dat wilde hij niet zeggen. Eindelijk kon hij niet meer verder en ging op een telegraafpaal zitten. „Zie je wel”, zei Jan Zwaluw, „dat je niet mee kunt! Je bent een grootspreker. Dit is je straf. Daar zit je nu te hijgen! Nou Daaaaag! Zie de weg naar het Gooi maar terug te vinden!”

Jan vloog gauw de andere zwaluwen achterna. Toen Pietje Mus was uitgerust wilde hij weer naar het Gooi vliegen, maar hij wist

de weg niet meer. Elke vogel die voorbijvloog, vroeg hij, hem de weg te wijzen, maar niet een kon de richting aanduiden. Hij vloog door en kwam in een bos. Daar vroeg hij de weg aan een houtduif en die zei: „Ik kom nooit verder dan dit bos. Ik kan het je dus niet zeggen”. Ook de eekhoortjes wisten het niet. Toen ging Witpluimpje maar op goed geluk. Eindelijk herkende hij de bomen van het laantje, waar Elsje woonde. Toen zag hij ook zijn familie en hij zei: „Hier ben ik weer. Het is mij te ver. Ik woon veel liever hier dan ergens anders”. Ze waren allemaal blij dat hij terug was, want

ze hadden veel zorg over hem gehad. En toen hij Elsje zag aankomen, was hij de eerste om van de rijst, die zij op het stoepje bij de keuken strooide, te smullen. Hij hoorde haar roepen: „O, mams. Witpluimpje is er weer!! Kom eens gauw kijken! En wij waren zo bang, dat hij dood was“. Wat was Witpluimpje blij, dat hij de weg teruggevonden had. Jan Zwaluw zou hem in de lente wel uitlachen, maar die zou toch raar opkijken. Wacht maar! En nu was het weer lente; de zwaluwen waren uit Afrika terug gekomen. „Ha!“ riep Jan Zwaluw, mijn nestje zit nog onder het balcon, dus hoef ik geen nieuw te bouwen!“ Toen stak Witpluimpje, die er in gekropen was, zodra hij Jan zag, zijn kopje uit de opening en zei: „Ik heb je huisje in beslag genomen, Jan. En jij komt er niet meer in, want ik ga er mijn nestje in bouwen“. Jan Zwaluw werd eerst boos, maar toen heel verdrietig. „Het is een grap“, zei Witpluimpje, die nu medelijden met Jan kreeg. Jan had zo'n verre reis gemaakt; hij zou wel erg moe wezen en als hij nu weer een nieuw nestje moest bouwen maar eerst was hij toch wel van plan geweest, om Jan Zwaluw beet te nemen. Nu zijn ze samen de beste vrienden.

WIEKE.

Wieke, met je blauwe kijkers,
Wieke met je blijde lach,
Juichend ga je door het leven,
Zingt en lacht de ganse dag.

Wieke op je kleine voetjes,
Hup'lend door de stille straat,
Overal ontvang je groetjes,
Spreidt je zonlicht waar je ook gaat.

Wieke, stralend zonnekindje,
Och je bent nu nog zo klein!
Geve God, dat jij klein Wieke,
Eens voor Hem een zon mag zijn.

Aan Wieke 5 sept. '56

J. Bakels

En dan zal het geschieden, dat de zielen der goddelozen, ja, die zondig zijn — want zie, zij hebben part noch deel aan de Geest des Heren, want zie, zij verkozen boze werken boven goede; daarom kwam de geest des duivels in hen en nam hun woning in bezit — in de buitenste duisternis zullen worden uitgeworpen; daar zal geklaag en wening en knersing der tanden zijn; en dit tengevolge van hun eigen ongerechtigheid; zij waren door de wil des duivels gevangengenomen.

Nu, dit is de staat van de zielen der goddelozen; ja, in duisternis en in een ontzagwekkende en vreselijke toestand wachten zij op de vurige gramschap van Gods toorn over hen; aldus verblijven zij in deze staat, zowel als de rechtvaardigen in het paradijs tot de tijd van hun opstanding." (Alma 40:11-14.)

De rijke man en Lazarus

De gelijkenis van de rijke man en Lazarus, die betrekking heeft op dit onderwerp, wordt veelal verkeerd begrepen:

„En boven dit alles, tussen ons en ulieden is een grote kloof gevestigd, zodat degenen, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen." (Lukas 16:26.)

Ouderling Joseph Fielding Smith van de Raad der Twaalf besprak deze bijbeltekst als volgt:

„..... Vóór de kruisiging van de Here was er een grote kloof gevestigd, die de rechtvaardige doden scheidde van hen, die het evangelie niet ontvangen hadden, en niemand kon over deze kloof gaan (Lukas 16:26). Christus overbrugde die kloof en maakte het mogelijk, dat het woord van zaligheid gebracht werd tot in alle hoeken van het rijk der duisternis. Aldus drong de boodschap van zaligheid door tot in het gebied der hel en werden de doden voorbereid voor de verordeningen van het evangelie, die op aarde voltrokken moeten worden, daar ze in verband staan met de sterfelijke proefstaat." („*The Way to Perfection*," blz. 165.)

Doop voor de doden in de oorspronkelijke Kerk van Jezus Christus bediend

Epiphanius, een schrijver uit de vierde eeuw, zeide van de Marcionieten, een sekte Christenen, die hij bestreed:

„In dit land — ik bedoel Azië — en zelfs in Galatië kende hun school een periode van geweldige bloei; en een traditioneel feit aangaande hen heeft ons bereikt, namelijk wanneer er van hen zonder deoop zijn gestorven, dan dopen zij anderen in hun naam, opdat zij in de opstanding niet als ongedoopten zouden lijden." („*Haereses*" 8:7.)

Uit de volgende woorden blijkt, dat een plaatsvervangende doop van de levenden voor de doden door sommige sekten van de eerste Christenen werd bediend:

„Maar nog uitdrukkelijker dan dit is het getuigenis van de verslagen van het Concilie van Carthago, dat in 397 werd gehouden, waaruit duidelijk blijkt, dat de Christenen van die tijd op plaatsvervangende wijze voor de doden doopten, want in de zesde canon van dat concilie verbiedt de heersende kerk de voortzetting van het dopen voor de doden. Waarom zou deze canon opgesteld worden tegen dit gebruik, als dat niet onder de Christenen van die dagen werd aangetroffen?" (Uit „*Utah Genealogical and Historical Magazine*," april 1933, blz. 63.)

Het boek van Mormon in de Bijbel

Toespraak gehouden op de Districtsconferentie voorjaar 1957
tijdens de vergadering gewijd aan de
„Amerikaanse Archeologie en het Boek van Mormon“
door Oud. J. P. Jongkees.

Vrienden, broeders en zusters; In de toespraken die u deze avond tot dusverre gehoord heeft, in de lichtbeelden die u getoond zijn, werd u opmerkzaam gemaakt op enkele aspecten van het totale probleem dat zich aan de wereld presenteert als „Het Boek van Mormon“. Sta mij thans toe een zeer bijzonder aspect van dit probleem aan u voor te leggen, n.l. de vraag: „Is het Boek van Mormon nu *werkelijk* het woord van God en wat voor mogelijkheden heb ik om dit te onderzoeken?“

Bij het bezien van dit aspect lijkt het niet onlogisch eerst ons eens af te vragen: „Wat pretendeert de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen“ eigenlijk omtrent het *ontstaan* van het Boek van Mormon?“

Wel, de Kerk pretendeert omtrent het ontstaan van dit boek niets meer en niets minder, dan dat het tot de wereld is gekomen door middel van *directe openbaring*. Dit lijkt boud gesproken.

Zendelingen van deze Kerk, die uitgaan over alle delen van de wereld om haar dit Boek te tonen, zeggen tot de mensen te komen met een Boodschap, direct van onze Hemelse Vader, en niet zoals voorheen en ook thans elders gehoord wordt, met een boodschap van een sterfelijk mens, zoals Calvijn, Luther, Wesley, en andere overigens zeer grote mannen van de Reformatie.

Wat is uw houding eigenlijk tegenover een dergelijke pretentie? Laat mij het antwoord op deze vraag geven door middel van een voorbeeld. Het voorbeeld van mijnheer Jansen. Zo maar een willekeurige mijnheer Jansen. Elke overeenkomst, hoe dan ook, van „mijn“ mijnheer Jansen met een mogelijke mijnheer Jansen in de zaal berust op puur toeval.

Mijnheer Jansen dan bekleedt een belangrijke positie bij een grote handelsfirma. Op een avond zit hij rustig thuis en wordt plotseling opgebeld. Hij kent degenen die hem opbelt niet doch deze beweert een boodschap van zijn directeur voor hem te hebben. Deze boodschap behelst een opdracht aan mhr. J. tot het direct uitvoeren van een grote en belangrijke transactie, waar veel voor de firma van af hangt.

Wat doet mhr. J. in een dergelijk geval? Iets wat u waarschijnlijk ook wel gedaan zou hebben. Hij verifieert de mededeling zo spoedig mogelijk bij zijn directeur op haar juistheid — en voert de opdracht daarna natuurlijk uit!

Welnu, thans gaan er boodschappers over de gehele wereld uit, met een mededeling voor alle mijnheren Jansen en niet alleen Jansen maar ook Pietersen enz. enz. voor een ieder die haar maar horen wil. En deze boodschap is afkomstig van de Directeur aller directeuren. Zij behelst een opdracht voor een ieder tot wie zij gericht wordt. Wat moet U nu doen wanneer een dergelijke boodschapper tot uw deur komt? Ik laat u de vraag om deze zelf te beantwoorden!

Nu kunnen zich twee vragen bij de onderzoeker opdringen, n.l.

- 1) „Als dit Boek inderdaad het Woord van God bevat, wat is dan de doelstelling van God met dit Boek, wat heeft het, naast de Bijbel, ons nog te zeggen?” en
- 2) „komt dit Boek nu zo maar uit de lucht vallen, als het product van een of andere gril van God, zo onder het motto van „wellicht helpt dit”.

Wenden wij ons thans tot de aloude meer bekende schriftuur van het Oostelijk halfmond van deze wereld, de *Bijbel*. Wellicht kan deze ons behulpzaam zijn bij het bezien van deze vragen.

Om dan met de tweede vraag te beginnen, deze stellen is haar beantwoorden. Zou onze Hemelse Vader ooit iets „zo maar” doen? Zo zonder enig voorop gezet en weloverwogen plan? Neen immers! Bovendien, wat zegt de profeet Amos, om dan nu daadwerkelijk de in de wereld meer algemeen aanvaarde geïnspireerde woorden uit de schriftuur van de oude wereld, te hulp te roepen?

„Gewisselijk, de Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheden aan Zijne dienstknechten, de Profeten geopenbaard hebbe”.

(Amos 3 : 7)

Het Boek van Mormon kan dus geen lukraak verschijnsel zijn, en wat meer is, het voortkomen van dit Boek zal een onderdeel van een bij God vaststaand plan moeten uitmaken. En gezien de bovenaangehaalde woorden van Amos zal onze Hemelse Vader wellicht iets van dit plan te voren bekend gemaakt hebben.

„Dus toch meer schriftuur dan onze Bijbel?” zal de onderzoeker zich verbaasd afvragen. Inderdaad vrienden, en in verband met deze steiling zal eerst afgerekend moeten worden met de algemeen verbreide gedachtengang in de Christelijke wereld dat de Bijbel slechts het enige geopenbaarde woord van God kan zijn.

Waar is deze bewering toch op gegrond? Uit eigen ervaring weet ik dat dit denkbeeld vaak wordt ontleend aan enkele regels uit het Boek Deuteronomium en het Boek Openbaringen. Om ons tot het laatste te bepalen, deze regels luiden als volgt:

„Want ik betuig aan een iegelijk, die de woorden der profetie dezes boeks hoort: indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal hem toedoen de plagen die in dit boek beschreven zijn

Openbaringen 22 : 18)

Dit zijn practisch de laatste regels van de gehele Bijbel en *lijken* dus erg toepasselijk. Maar wat *is* die Bijbel in feite en wanneer is zij in thans bekende vorm ontstaan? Een samenstel van geschriften, geschreven in de loop van de gehele menselijke geschiedenis; het Nieuwe Testament werd samengesteld ongeveer honderd jaar nadat de apostel Johannes zijn Openbaringen schreef! Waar kunnen deze regels dus alleen op slaan? Toch immers op het Boek Openbaringen alleen? Zo kunnen we wel doorgaan, maar het zal u duidelijk zijn dat de bewering dat er „alleen maar één Bijbel kan zijn” geen enkele steek houdt wanneer zij aan de gegevens in dezelfde Bijbel getoetst wordt.

En dan de eerste vraag, „Wat heeft het ons te zeggen?” Het antwoord hierop is u in de loop van deze avond in hetgeen u verteld en getoond is reeds gegeven. Het kan op de volgende wijze geformuleerd worden: Het Boek van Mormon pretendeert te bevatten

- 1) de volheid van het Evangelie
- 2) een verslag van de historie der volken waar het Boek uit is voortgekomen.

Speciaal het tweede punt nu geeft ons een uitstekend aanknopingspunt voor ons onderzoek omtrent de authenticiteit van het Boek van Mormon in de Bijbel.

Om dan te beginnen moge ik u in herinnering brengen de zegen welke onze Hemelse Vader uitsprak over Abraham en zijn nakomelingen, waarin onder meer gezegd werd dat de aarde door hem (Abraham) en zijn nakomelingen gezegend zou worden. Deze zegen plantte zich voort via de lijn Izaak en Jacob en diens twaalf zonen. Uit die twaalf zonen kwamen twaalf stammen voort (in feite zette Jacob de zegen voort op elf van zijn zonen en de twee zonen, Ephraim en Manasse, van Joseph). Deze zegen is op velerlei merkwaardige manieren in vervulling gegaan. Tien van de twaalf stammen gingen „verloren”, verspreidden zich over de wereld. De stam Juda welke eerst veel later verstrooid werd, had het grote voorrecht uit haar midden de Messias voort te brengen.

Doch meer in het bijzonder wil ik thans eens stilstaan bij de zegen welke Jacob uitsprak over Joseph, zoals beschreven in het negen en veertigste hoofdstuk van het boek Genesis, de verzen 22 tot en met 26. „Joseph is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elk een der takken loopt over de muur

Elk een der takken loopt over de muur. Nu moge u dan weten dat het bij die oude Oosterse volken vaak een gewoonte was om, wanneer men wilde uitdrukken dat iets ver weg en moeilijk bereikbaar was, te spreken van „over de muur” of „aan gene zijde van de muur”. Dat was dus geen letterlijke muur doch een denkbeeldige hindernis die elke willekeurige vorm kon hebben. Wel aan

dan, de takken van Joseph „gingen over de muur” met andere woorden, gingen naar elders, ver weg! Waar heen gingen zij?

„De zegeningen huns vaders gaan te boven de zegeningen mijner vaderen tot aan het einde der eeuwige heuvelen”.

Het land met de „eeuwige heuvelen”. Heeft u ooit wel eens de kaart van Amerika goed bekeken? Zo ja, dan zal het u opgevallen zijn dat het gehele Amerikaanse continent doorsneden wordt met een „eeuwige” bergenreeks. Een ononderbroken reeks bergketens van het uiterste noorden van Alaska tot het uiterste Zuidelijke puntje van Zuid Amerika (Kaap Hoorn). Let u maar op, er zit geen enkele onderbreking in!

Amerika, het land van de eeuwige heuvelen. Conclusie? De Bijbel vertelt ons dus, dat zij in het summiere bewoordingen, dat afstammelingen van Joseph naar Amerika gingen!

Uw speciale aandacht moge ik vragen voor deze grote plaat waarop u ziet afgebeeld een kaart van de wereld, het oostelijk halfmond, en het westelijk halfmond. Daar tussenin deze hand, welke twee „houten” of rollen vast houdt.

Zoals u ziet verwijst de afbeelding naar het boek Ezechiël, hoofdstuk 37, de verzen 15-20. Sta mij toe u daar enkele verzen. van voor te lezen:

„Gij nu, mensankind, neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijne metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf daarop: voor Joseph, het hout van Ephraïm, en van het ganse huis Israëls, zijne metgezellen”.
..... „Zoo spreek tot hen: Alzo zegt de Heere Heere: Ziet, Ik zal het hout van Joseph dat in Ephraïms hand geweest is, en van de stammen Israels, zijne metgezellen, nemen, en Ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een eenig hout; en zij zullen één worden in Mijne hand”.

Zoals u wel weet, bestond het boek in de vorm waarin wij het nu kennen in de tijden van het Oude Testament nog niet. Men schreef op perkamente rollen en meestal werden deze rollen gewonden op een stuk hout. Dit bleek ook weer onlangs, nu ongeveer 10 jaren geleden toen een aantal van dergelijke „houten” aan de oever van de Dode zee werden gevonden, welke onder andere geschriften van de profeet Jesaja bleken te bevatten. De „boeken” waren dus „houten” en men sprak van het „hout van Jesaja” e.a.

Dit wetende, moge u deze plaat en de zojuist aangehaalde tekst van Ezechiël duidelijker worden.

Het hout van Juda, wat is dat? Niets anders dan onze Bijbel, immers bestaande uit boeken geschreven door afstammelingen van Juda? En het „hout van Joseph”? Niets anders dan de boeken, geschreven door de „takken” van Joseph welke „over de muur”, of wel Amerika,

gingen, *thans de wereld voorgelegd als het Boek van Mormon.*

Hier ziet u ze, één in mijn hand.

Eén, omdat zij *thans samen gaan* in het verspreiden van Gods woord over de wereld. Het ene boek afkomstig van het Oostelijk halfrond, het andere van het westelijk halfrond.

Thans gaarne uw aandacht voor een uitlating van onze Heiland, als opgetekend in Johannes 10 vers 16, een uitlating die noch door de huidige Christelijke wereld noch door Zijn eigen discipelen begrepen werd:

„Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijne stem horen, en het zal worden eene kudde en één herder”.

Over wie sprak Christus hier dan wel? Hij sprak tot de „schapen” van de stal (stam) van Juda, doch nu zei de Meester toch zeker iets heel merkwaardigs. „Andere schapen die van deze stal *niet* zijn!” Wie waren dat?

Thans moge ik u wijzen op een phenomeen, hetwelk in het voorgaande programma al eerder ter sprake gekomen is, en wel *het bezoek van Christus aan het westelijk halfrond na zijn opstanding*. Een zeer bijzondere gebeurtenis, bij welke gelegenheid de Meester de woorden sprak, welke opgetekend staan in het Boek van Mormon, het boek III Nephi, hoofdstuk 15 vers 21:

„En voorwaar zeg Ik u, dat gij het zijt, van wie Ik zeide; andere schapen heb Ik die niet van deze kooi zijn; die moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, en één herder”.

En dus: de vraag welke voortkomt uit het gezegde van de Meester in Johannes, vindt zijn antwoord *niet* in de Bijbel. Daarom heeft men deze uitlating tot dusverre ook nimmer goed begrepen. Het antwoord is alleen te vinden in de heilige schriftuur van het westelijk halfrond, het land waar deze „schapen, niet van Juda's stal”, zich bevonden.

Er is meer. Een zeer aandachtige studie is zeker het negenentwintigste hoofdstuk van het boek Jesaja waard! Wanneer u dit hoofdstuk goed leest, dan zult u bemerken dat het is als of de profeet twee verschillende gebeurtenissen in één visioen ziet samengevat. Twee gebeurtenissen in het volk van Israël, één onder de nazaten van Juda op het oostelijk halfrond in Ariel (Jeruzalem) en één onder de nakomelingen van Joseph op het westelijk halfrond in een stad gelijk Ariel. Het hoofdstuk spreekt over de wijze waarop de spraak van een volk dat vergaan zal, eenmaal zal voortkomen;

deze zal „uit de aarde spreken” en „uit het stof zachtjes voortkomen”.

Let op de merkwaardige uitspraak in dit zelfde hoofdstuk vers 14:

„Daarom ziet, Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen”.

En zo blijkt het te gaan vrienden, broeders en zusters, de eenvoudige van hart, die bereid is het geïnspireerde woord uit de schriften te nemen zoals zij geschreven staan en in eenvoudig geloof zich tot onze Meester wil wenden, *die* zal het verstaan. Doch de grootsten onder de „wijzen” van deze tijd of verleden dolen rond zonder de betekenis dezer woorden te kunnen vatten.

En daarmee komen wij dan tenslotte tot de vraag die u als onderzoeker zoals begrijpelijk wel meer en meer moet gaan bezig houden”: Hoe kan ik weten dat dit boek waarachtig datgene is wat de Kerk der „Mormonen” pretendeert dat het is, n.l. *het woord van God*”. Dan moet ik beginnen met u teleur te stellen, want *dat is niet te bewijzen*.

Is het soms wel mogelijk te bewijzen dat het *niet* is wat deze Kerk omtrent zijn inhoud pretendeert? Er zijn er genoeg geweest in de loop van de korte geschiedenis van onze Kerk die dat geprobeerd hebben! Vanaf het eerste ogenblik dat de buitenwereld bekend was dat Joseph Smith met de vertaling van dit Boek bezig was heeft hij aan de meest infame vervolgingen en lasteringen bloot gestaan. Op alle mogelijke wijzen heeft men getracht aan te tonen dat hij zoal niet een aarts bedrieger dan toch op zijn minst een erg misleide ziel was, en dat zijn „Boek” nooit waarachtig kon zijn. Een enkel voorbeeld van deze pogingen een negatief „bewijs” te leveren moge ik U noemen. Men heeft een tijd lang trachten aan te tonen dat het Boek van Mormon zijn oorsprong ontleende aan een roman van een zekere mijnheer Spaulding, dat het dus berustte op plagiaat. Deze lezing heeft niet lang steek kunnen houden. Een andere poging was de bewering dat het Boek van Mormon nimmer door Joseph Smith, een zo ongeletterde boerenjongen, geschreven kon zijn. In zekere zin klopte deze redenering wel: Joseph Smith heeft het boek ook nooit geschreven: hij heeft het *vertaald*.

Hij zou bij zijn werk veel hulp hebben gehad van een zekere Sidney Rigdon, die later een belangrijke positie in de pas opgerichte Kerk zou gaan innemen. Jammer voor deze lezing echter dat Joseph Smith pas met Sidney Rigdon voor het eerst in aanraking kwam toen het Boek van Mormon al gepubliceerd was.

Ik kan zo wel doorgaan. Ondanks de ontelbare pogingen daartoe is men er *nimmer* in geslaagd aan te tonen dat het voortkomen van

dit veel omstreden Boek op bedriegerij of misleiding berust. Dus dit doet ons onvermijdelijk terug keren tot de vraag, *is er dan geen enkele test op de waarachtigheid van dit boek?*

Wanneer we dit probleem aanvatten dienen we het vlak van de mathematische bewijsvoering weer geheel te verlaten! Dit is een element waar onze Hemelse Vader op deze wereld nimmer mee heeft gewerkt en ook nimmer zal werken.

Wat zegt Paulus zo kernachtig en duidelijk in zijn tweede brief aan de Korintheers, hoofdstuk 5 vers 7: „Want wij wandelen door *geloof* en *niet* door *aanschouwing*.

Voor deze wereld geldt de waarschuwing van onze Meester „zalig zijn zij die niet gezien en toch geloofd hebben”

Hoe krijgt u dat geloof, hoe brengt dit element u tot datgene wat u weten wilt omtrent het Boek van Mormon.

Wel mijn vrienden, daartoe leidt *slechts een maar dan ook maar een weg!*

Een weg welke gemarkeerd wordt door *drie* mijlpalen, te weten:

- 1) De Wil om te weten wat de waarheid en wat juist is,
- 2) Een diepgaande *studie* van de heilige Schriften, oude zowel als nieuwe, en last not least,
- 3) Het *gebed* tot onze Hemelse Vader om u te laten weten of datgene wat gij bestudeerd hebt juist is.

Ik geef u mijn getuigenis dat *alleen* wanneer gij deze weg wilt en kunt volgen gij tot het verlangde doel zult komen. Maar dan komt gij er ook *zeker!*

Dan zullen voor u de woorden van de profeet Moroni, wiens geschriften het laatste boek vormen van het Boek van Mormon, bewaarheid worden. De woorden opgetekend in Moroni 10 vers 4: „En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend maken”.

Ik geef u mijn getuigenis dat ik deze weg gegaan ben, dat ik *weet* dat dit Boek is datgene wat de Kerk er van pretendeert, een verslag van de historie van het deel van Israël hetwelk een woonplaats vond op het Amerikaanse continent. Dat het bevat de volheid van het Evangelie zoals wij die dienen te kennen.

Dit weet ik thans omdat ik *wilde* weten, *studeerde* en *bad*. Mocht het, om welke reden dan ook zo zijn dat gij deze weg *niet* kunt of wilt volgen, dan helaas mijn broeders, zusters en vrienden, zal dit Boek voor u eeuwig *gesloten* blijven. Ik zeg u deze dingen in alle nederigheid in de naam van onze Meester, Jezus de Christus.

AMEN.

Haar besluit

door Leah C. Smith.

Mary Walton leunde vermoeid tegen de knoestige eik. Haar twee kleine kinderen, blij dat zij een ogenblik konden rusten, vielen voor haar voeten op de doorweekte grond neer. Hun handjes waren blauw van de kou en hun voetjes bloedden. De wind huilde om hen heen en joeg de regen in vlagen voor zich uit. Een shawl van haar schouders nemend, wikkelde Mary het jongste kind er in, nam het toen in haar armen en fluisterde; „Mammie zal mijn jongske wel dragen”. Toen nam zij het oudste kind bij de hand en zeide: „Kom, Timmy, moeder zal je hand vasthouden”.

„Timmy zo moe”, antwoordde het kind, maar het stond toch op. De vrouw stond een ogenblik stil en keek rond, keerde toen het ge-laat resoluut oostwaarts. De hemel was door vlammen rood ge-kleurd.

De kleine Timmy, haar blik volgend, zei: „Groot vuur, huis brandt”. Mary drukte zijn hand stevig, sloop toen haastig met haar kinderen in het nabij zijnd struikgewas. „Stil zijn, kinderen, alsjeblijft, maak geen geluid”, fluisterde zij. Vlug deed zij hen languit op de grond liggen. Toen ging zij naast hen liggen met de armen beschermeud over hen heen.

„Doe alsof je slaapt, lieverds, o alsjeblijft doe dat”.

Het geluid van voetstappen kwam naderbij, en van stemmen, luid en boos. „Maar ik zeg je, zij was daar in”, zei een van de stemmen. Zij kan er onmogelijk uit zijn gegaan. Een andere stem antwoordde: „Nou als zij daar was, dan is zij daar niet meer. Zelfs een Mormoon komt niet levend door dat vuur”. Toen sprak de eerste stem weer: „Wij kunnen beter hier vandaan gaan, en gauw ook. Op dit ogen-blik zal elke Mormoon wel bezig zijn zijn geweer te laden en naar hier te richten. Ik wed dat zij ons zullen geloven wanneer wij zeggen dat wij niet de bedoeling hadden haar te doden, dat wij haar alleen maar bang wilden maken, dat zij haar godsdienst los wilde laten”. De mannen waren nu bij de boom gekomen, waar Mary een ogen-blik geleden had gerust. Door het struikgewas glurend, kon Mary de gedaanten van vijf mannen onderscheiden. Vier van hen herkende zij als inwoners van Missouri, de ander man was groot en droeg een zwarte slipjas. Hij begon te spreken en toen Mary de welbekende stem hoorde, kroop zij ineen en kreunde zachtjes. Uit de vouwen van zijn jas nam de man vier pakjes en een aan elk van de mannen gevende, zeide hij: Ik beloofde jullie in zilver te zullen betalen. Hier is het. Nu is het beste dat wij uit elkander gaan. Maar denk er om: geen woord hierover, tegen niemand!”

De vier mannen reikten begerig naar de pakjes en nadat zij er zich van hadden overtuigd, dat het overeen gekomen bedrag aanwezig was, maakten zij zich snel uit de voeten. Zodra zij waren verdwenen, zonk de man op zijn knieën en begon onbeheerst te snikken.

Het jongste kind begon van kou te schreien. Snel bedekte Mary zijn mond met haar hand, maar het was te laat. De man had het geluid gehoord. Hij stond op en keek om zich heen. Het kind, bang geworden, begon nu luid te schreien. Mary nam haar kinderen op en rende weg. Met enige vlugge stappen was de man naast haar en haar armen tegen de zijden drukkend, deed hij haar stilstaan. Zijn gelaat was jong en knap.

„Mary, Mary”, zeide hij en zijn stem was dringend: „Ik ben gekomen om je thuis te brengen”.

Mary keek hem aan en zeide: „Mijn eigen broer heeft mijn huis in brand laten steken. Mijn kinderen jaag je de doodschrik op het lijf. Waarom kun je me niet met rust laten?”

Zijn stem was kalm nu, hij sprak als tot iemand die ziek is. „Mary, ik heb alles geregeld. Hier dichtbij staat een rijtuig. Wij gaan hier vandaan; morgen ligt Missouri achter je. Dan ben je op weg naar huis. Wil dat niets voor je zeggen? Vader en Moeder wachten op je. Alles zal weer net zijn als vroeger en dat dwaze Moosmoonse gedoe zul je weldra vergeten zijn”. „Vergeeten? Ik geloof dat jij iets hebt vergeten!” antwoordde Mary. „Ik heb een echtgenoot en twee kinderen. Een uur geleden hadden wij nog een huis, geriefelijk en warm. Nu zijn mijn kinderen bang en koud. Jij hebt ons opgejaagd als wilde beesten!”

Het gelaat van de man betrok. „Ik denk dat die pracht echtgenoot van jou wel weet wat het is om voor jou te zorgen! Hij is nu al achttien maanden van je vandaan om zijn godsdienst aan de Indianen te prediken”.

Zijn stem verzachtend, vervolgde hij: „Mary, dit is niets voor jou. Wat betekent die krankzinnigheid van jou toch? Waarom heb jij je bij dat volk aangesloten?”

Er klonk geritsel in het struikgewas en een stem sprak: „Zuster Walton, wij zijn direct gekomen toen wij hoorden dat U moeilijkheden had. Valt deze man U lastig?”

Mary's stem haperde een ogenblik, toen zeide zij: „Nee, het is mijn broer. Hij is gekomen om mij naar mijn ouders terug te brengen”. De mannen keken elkander aan, toen zeide een van hen: „In dat geval geloof ik dat U ons niet nodig heeft, Zuster Walton. Kom, mannen, wij kunnen beter terug gaan. Zij keerden zich om en verwijderden zich

Mary riep hen snel terug. „Ge vergist U, ik heb U wel nodig”. Zich tot haar broer kerend, zeide zij: „Het spijt mij, John. Toen ik besloot om mij bij deze Kerk aan te sluiten, was dit een besluit voor altijd.

Niets wat jij kunt doen, zal daar verandering in brengen. Dit Evangelie is meer dan de kleine offers, die ik moet brengen. Het is belangrijker dan het leven zelf". Zij bukte en nam het jongste kind in haar armen. Zij weifelde een ogenblik, alsof zij niet wist waarheen te gaan. Toen keerde zij om en ging weg door het struikgewas.

BEDE

*Barmhartig Hemelvader,
Gij, die mijn harte kent,
tot U is 't, dat ik heden,
mijn innigste bede zend.
Geruime tijd reeds tracht ik,
te gaan, zo Gij gebiedt,
en 'k wilde U vragen, Vader,
verlaat mij nu toch niet!
als ik met onzek're voeten,
dan voorwaarts tracht te gaan,
mijn oog gericht op 't eindpunt,
daar, waar 'k U weet te staan,
wees dan niet boos, o, Vader,
als ik soms wankel . . . of soms val . . .
de weg is erg donker,
en soms zo vrees'lijk smal . . .
och, reik mij dan Uw hand, o, Heer!
schenk mij vergeving, telkens weer.
En geef mij wijsheid, opdat 'k altoos,
mag voortgaan, 't pad, dat ik verkoos.
Ik kan niet terug, ik wil ook niet,
'k heb geen verlangens,
naar al wat 'k achterliet,
maar 't geluk, de vreugd' en blijdschap,
die uiteindelijk mijn deel zal zijn,
na al mijn zorgen, tranen,
na al deez' aardse pijn,
is, als 'k dan op 't lest, beschroomd,
de weg naar Uwe woning vind,
vol ootmoed luister naar Uw stem,
die fluistert, „Welkom Thuis, Mijn Kind“*

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEEND:

Weijers, Pierre Bartholomeus; 1 september 1957 te Nijmegen.
Weijers, Harry Johan; 1 september 1957 te Nijmegen.
Weijers, Josephine Louise Hubertine; 1 september 1957 te Nijmegen.
Weijers, Bartholomeus Cornelis Maria; 1 september 1957 te Nijmegen.
Huisman, Dirk Johannes; 1 september 1957 te Amsterdam.
Huisman, Inez; 1 september 1957 te Amsterdam.
Van Rij, Dirk Pieter; 1 september 1957 te Rotterdam Zuid.
van Vegten, Robert Hendrik; 6 september 1957 te Amsterdam.
Maaskamp, Henry; 8 september 1957 te Amersfoort.

GEDOOPT:

Pat, Jan; 24 augustus 1957 te Harlingen.
Ornee, Cornelia Hendrika Adriana Rynders; 24 augustus 1957 te Groningen.
Deeders, Benah; 24 augustus 1957 te Groningen.
Knoppert, Anja Rosita; 6 september 1957 te Amsterdam.
van Vegten, Johanna Marina; 6 september 1957 te Amsterdam.
van Vegten, Rudolf Jan; 6 september 1957 te Amsterdam.
Besse, Theodora; 6 september 1957 te Amsterdam.
Onverwagt, Geertreij Dirkje; 6 september 1957 te Amsterdam.
Adeboi, Gerda Constance; 6 september 1957 te Amsterdam.
de Ridder, Johanna Helena Vermaas; 6 september 1957 te Amsterdam.
Smit, Griene Den Otter; 6 september 1957 te Haarlem.
Eysker, Ina Jacoba Heil; 6 september 1957 te Haarlem.
Meyer, Hendrikus Hermanus; 6 september 1957 te Amsterdam.
Huisman, Dirk Johannes; 6 september 1957 te Amsterdam.
Apeldoorn, Henk; 8 september 1957 te Zeist.
de Jong, Maria Johanna; 8 september 1957 te Zeist.
de Jong, Evertje de Kruijff; 8 september 1957 te Zeist.
de Jong, Frits; 8 september 1957 te Zeist.
Kerkeveld, Antje Alberta Femmetje; 8 september 1957 te Utrecht.
Dwars, Hendrikje Bout; 8 september 1957 te Hilversum.
ten Broeke, Ronald; 8 september 1957 te Utrecht.
Vitali, Maria Alberdina Sophia Smits; 13 september 1957 te Den Haag.
Mollinger, Stephan; 13 september 1957 te Den Haag.
Ikkink, Arend Jan; 13 september 1957 te Den Haag.
Antonissen, Adriaan Antoon Philomena; 20 september 1957 te Eindhoven.
Luit, Wilhelmina Rijkzen; 20 september 1957 te Eindhoven.
Luit, Anna Maria Charlotta; 20 september 1957 te Eindhoven.
van Wezel, Maria Jerina Heijdens; 20 september 1957 te Eindhoven.
Boet, Johan Wilhelm; 20 september 1957 te Vlaardingen.
Boet, Adriana de Man; 20 september 1957 te Vlaardingen.
Boet, René George; 20 september 1957 te Vlaardingen.
de Baan, Dick; 20 september 1957 te Dordrecht.
Koetsier, Leendert; 20 september 1957 te Rotterdam Z.
Koetsier, Willemina van Belle; 20 september 1957 te Rotterdam Z.

GEORDEND:

Snabel, Pieter; 16 juni 1957 te Hilversum als Ouderling.
de Geest, Teunis Hendrikus; 11 september 1957 te Eindhoven als Leraar.
Englebert, Eugene Marc Hubert; 22 september 1957 te Antwerpen als Ouderling.

OVERLEDEN:

Middelraad, Thames Bartel; 11 augustus 1957 te Den Haag.
Hendrikse, Petronella van Roon; 22 augustus 1957 te Amsterdam.
Zee, Maartje Stougie; 30 augustus 1957 te Rotterdam N.
Verburgh, Magdalena Halewijn; 1 september 1957 te Vlaardingen.
Mieremet, Maria Wilhelmina Smith; 8 september 1957 te Gouda.

GEHUWD:

Snieder, Franciscus Johannes met Hendrika Lamberdina van Vliet 15 augustus 1957 te Rotterdam.

OVERGEPLAATST:

Giles, Richard P.; van Amsterdam naar Haarlem.
Schetselaar, Melvin; aangesteld als leraar van de Zendingsschool.
Coomans, John M.; van Amsterdam naar Hoofdkantoor als Assistent Zendings-
secretaris.
Boom, Annemarie H.; van Amsterdam naar Hoofdkantoor.
Visser, Minke; van Hoofdkantoor naar Rotterdam N.
Russell, Jay M.; van Hoofdkantoor naar Den Haag als D.P.
Winkel, Thomas R.; van Rotterdam Zuid naar Den Haag.
Gould, Margaret B.; van Hoofdkantoor naar Utrecht.
Olsen, Ross T.; van Den Haag naar Eindhoven.
Litster, Byron W.; van Eindhoven naar Rotterdam Zuid.

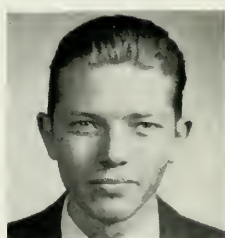
AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

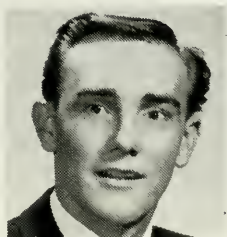
Ronald J. Whiting

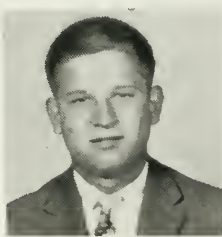
Joseph Lamar Westra

Richard M. Allen

David A. Dalebout

James W. Van Katwijk

Whiting, Ronald J.; van Basalt Idaho naar Zendingsschool.
Westra, Joseph LaMar; van Salt Lake City, Utah naar Amsterdam.
Allen, Richard Michael; van Prescott, Arizona naar Zendingsschool.
Dalebout, David Arnold; van Ogden, Utah naar Zendingsschool.
Van Katwijk, James William; van Salt Lake City, Utah naar Zendingsschool.

MORGENGEBED

*De morgen komt, met al haar luister
en door het vroege morgenduister
ontwaakt de eerste lichtstraal weer.
Ik buig het hoofd voor u, o Heer,
Gij hebt mij in de donk're nacht
beveiligd, en Gij geeft mij kracht
ook deze dag weer te aanvaarden
en goed te doen op deze aarde.*

*Het vroege zil've morgenlicht
schijnt nu al sterk op mijn gezicht
de dag verrijst in majesteit
onmetelijk is de eeuwigheid
waar ik eens eenmaal ook zal wonen,
waar alle heil'gen samen tronen,
waar nimmer meer een nacht zal zijn,
maar enkel gouden zonneschijn.*

*O Heer, breng mij in deze zalen
desnoods maar in de voorportalen
als ik maar dicht bij U mag leven
U heel mijn hart en liefde geven.
houdt Gij mijn hand, en leidt Uw kind
dat nergens anders ruste vindt
en breng haar dwars door smart en pijn
waar Gij zijt Heer, waar zij zal zijn.*

J. Bakels